

Kiss Adél

Magyarországi, román értelmiségi családból származom, Gyuláról.

Ótthon a családban nem beszéltünk románul, a román vallási vagy népi hagyományokat nem tartottuk, mivel városi környezetben ezek az ünnepek másképp élnek, mint egy zártabb, kisebb közösségben. Viszont rendszeresen jártunk Romániába, így az országot gyerekkoromtól ismerem.

A gyulai „román gimnáziumban” érettségiztem, és Kolozsváron a „Ioan Andreescu Művészeti Akadémián” diplomáztam, így románul is megtanultam.

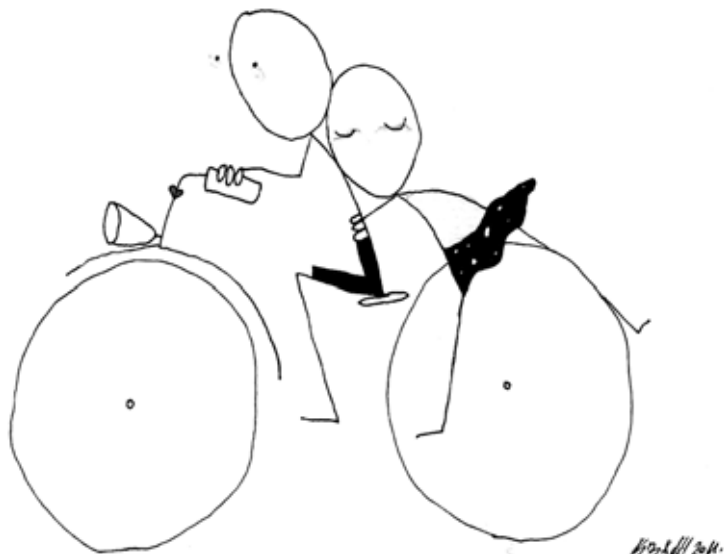
Nyitott szellemiségű légkörben nőttem fel, így az soha nem volt szempont – sem pró sem kontra –, hogy kinek mi a nemzetisége. Édesapám a munkája kapcsán aktívan is részt vett a gyulai román kisebbség mindennapjaiban.

Mivel alkotó ember vagyok, az utóbbi években többször hívtak nemzetközi művészeti projektekből részt venni, és ezeken az eseményeken a második este a tábortúznél mindig felmerül a körkérdés, hogy „kik vagyunk, honnan jöttünk”. Én ezeken az estéken azt válaszolom, hogy magyarországi román származású ember vagyok. Mivel a művészetnek – véleményem szerint – nincs „nemzetisége”, így ilyenkor kizárólag az alkotó és munkája „ítéltetik”.

A mindennapi életemben elítélem azokat a helyzeteket, amikor valakit a vallása vagy a nemzetisége kapcsán rangsorolnak.

Véleményem szerint minden nemzetiségnek a jelenben, konstruktív gondolatokon keresztül kellene megmutatnia azt, hogy MÁSOK vagyunk, éppen ezért ÉRTÉKESEK, nem pedig a mindennapi politika által szított gyűlölködést fenntartani.

...és akkor talán a világban a második este, a „tábortúznél” mindenki büszkén vállalná a nemzetiségét, adott esetben éppen azt, hogy magyarországi és román...

KISS ADÉL | BICIKLI